

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ

Μιά άστεία ιστορία-άνεκδοτο λέει: Ήταν μιά κυρία γύρω στά πενήντα και χρειάστηκε νά νοσηλευτεί γιά κάποιο πρόβλημα υγείας. Στό νοσοκομείο φοβισμένη προσευχήθηκε νά μήν πεθάνει πρόωρα και ό Θεός -λέει τό άνέκδοτο- τής ύποσχέθηκε ότι έχει ακόμη τριανταπέντε χρόνια ζωής.

Τότε ή κυρία αναθάρρησε· άνέρρωσε γρήγορα και πρίν βγει από τόν Νοσοκομείο έκανε τήν σκέψη, μιά και έχει χρόνια μπροστά της, νά κάνει και ένα «λίφτινγκ». Μιά πλαστική προσώπου· γιά νά φύγουν οί ρυτίδες!

Πραγματοποίησε λοιπόν τήν σκέψη της, έμεινε λίγες μέρες παραπάνω στό Νοσοκομείο και μόλις πλέον πήρε τό έξιτήριο και βγήκε στόν δρόμο πλήρως «ανακαινισμένη», τήν χτυπάει ένα ασθενοφόρο και τήν αφήνει στόν τόπο. Φθάνοντας τότε, αναπάντεχα μπροστά στόν Κύριο, κάνει τά παράπονα της: «Κύριε, Σύ δέν μέ βεβαίωσες ότι έχω ακόμη νά ζήσω 35 χρόνια;»

Τότε ό Κύριος τήν κοιτάζει έκπληκτος· γουρλώνει τά μάτια του και τής απαντάει:

-Έσύ ήσουν βρέ παιδί μου! Δέν σε γνώρισα...

Βλέπετε τό «λίφτινγκ» τήν είχε κά-

νει... άγνωριστη!

* * *

Μπήκαμε στό 2012. Περπατάμε τίς πρώτες μέρες τοῦ καινούργιου χρόνου και έμεις πολλές φορές ξεγελιώμαστε και περνώντας τά χρόνια έπικεντρώνουμε και έστιάζουμε τήν προσοχή μας στίς έξωτερικές και έπιφανειακές συνέπειες τοῦ χρόνου.

Προσέχουμε μόνο τίς «άλλαγές» στήν φάτσα μας· τίς ρυτίδες στά μούτρα μας· τό άσπρισμα στίς τρίχες μας...

Όμως άληθινή σύνεση και φρονιμάδα είναι νά μάς νοιάζει και νά μάς άπασχολεί τί γίνεται μέ κάποιες άλλες «ρυτίδες», αλλοιώσεις και ζημιές, πού προξενούνται στό άνθρώπινο πρόσωπο όταν «χρονίζουν» και πολυκαιρίζουν τά **πάθη**. Όταν κινδυνεύει νά καταντήσσει τό πρόσωπό μας καρικατούρα άνθρωπίνου προσώπου από τίς «παραμορφώσεις» τής ένεργείας τών παθών· και όχι μόνο κάποιων «χοντρών» και εύκολα διακρινομένων παθών όπως τής πλεονεξίας, τής φιλαργυρίας και άλλων πολλών. Αλλά πρέπει νά κοιτάμε και τά πιό έπικίνδυνα και «λεπτά» ψυχικά πάθη, τά όποια όμως δημιουργοῦν ζημιά στό άνθρώπινο πρόσωπο.

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

Κοῦ συνέβη πειρασμός ἀπό τόν ἀδελφό σου καί ἡ λύπη σέ ὀδήγησε σέ μίσος ἐναντίον του; Μή νικηθῆς ἀπό τό μίσος, ἀλλά μέ τήν ἀγάπη νίκησε τό μίσος. Θά νικήσεις δέ μέ τόν ἐξῆς τρόπο: Ὅταν εἰλικρινά προσεύχῃς στόν Θεό· ὅταν δέχῃς αὐτήν ἀπολογία-δικαιολογία τοῦ ἀδελφοῦ γιά ὅσα σέ λύπησε· ὅταν θεωρεῖς τόν ἑαυτό σου ὑπαίτιο τοῦ πειρασμοῦ· καί ὅταν γενικά δείχνεις μακροθυμία ἕως ὅτου παρέλθει τό νέφος τῆς δοκιμασίας. Μακρόθυμος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀναμένει μέ ἀνεξικακία τό τέλος τοῦ πειρασμοῦ καί περιμένει τήν ἀνταπόδοση τοῦ Κυρίου.

Νά μὴν κακολογήσεις σήμερα, ὡς πονηρό καί αἰσχρό, ἐκεῖνον πού χθές ἐπαινοῦσες ὡς καλό καί ἐγκωμιάζες ὡς ἐνάρετο, ἐπειδή μεταβλήθηκε ἡ ἀγάπη σου πρὸς αὐτόν σέ μίσος. Θεωρώντας ὡς δικαιολογία, γιά αὐτή τήν μεταστροφή σου, τήν κατάκριση (κατηγορία) τοῦ

ἀδελφοῦ σου.

Στίς συνομιλίες σου μέ τούς ἄλλους, νά μὴν νοθεύεις τόν ὀφειλόμενο ἔπαινο τοῦ ἀδελφοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς λύπης πού εἶναι κρυμμένη στήν καρδιά σου. Ἀνακατεύοντας στά λόγια σου τήν κατάκριση, χωρίς νά τό ἀντιληφθεῖς. Ἀλλά νά χρησιμοποιεῖς καθαρό ἔπαινο στίς συναναστροφές. Καί νά προσεύχῃς εἰλικρινά χάριν αὐτοῦ, σάν νά προσεύχῃς γιά τόν ἑαυτό σου. Καί τότε σύντομα θά ἀπαλλαγεῖς ἀπό τό ὀλέθριο μίσος.

Καί ἂν ἀκόμη ὁ ἀδελφός σου, πειραζόμενος ἀπό τόν διάβολο, ἐπιμένει νά σέ κακολογεῖ, ἐσύ ὅμως νά μὴν ἀπομακρυνθῆς ἀπό τήν κατάσταση τῆς ἀγάπης, ἀποκρούοντας τόν δαίμονα πού θά σέ ἐνοχλεῖ κατά διάνοιαν. Καί δέν θά ἀπομακρυνθῆς ἀπό τήν ἀγάπη αὐτή, ἐάν ἐπαινεῖς ἐκεῖνον πού σέ δυσφημίζει· καί ἂν σκέπτεσαι εὐνοϊκά γιά ἐκεῖνον πού ζητεῖ τό κακό σου. Αὐτός εἶναι ὁ δρόμος πού μᾶς ἔδειξε ὁ Χριστός. Καί ὅποιος δέν τόν ἀκολουθεῖ, δέν εἶναι μαζί μέ τόν Χριστό.

Νά μὴν καρφώνεις μέ ὑπαινιγμούς τόν ἀδελφό σου, γιά νά μὴν δεχθῆς τά ἴδια ἀπό ἐκεῖνον. Γιατί ἔτσι χάνεται ἡ διάθεση τῆς ἀγάπης καί ἀπό τά δύο μέ-

← Τέτοια εἶναι οἱ «ρυτίδες» καί οἱ ἀλλοιώσεις τῆς ποικίλης κακίας μας· τοῦ φθόνου· τῆς κατάκρισης καί ἀπόρριψης τοῦ ἄλλου· τῆς καταφρόνησης καί ἀπαξίωσης τοῦ συνανθρώπου μας· τῆς ψυχικῆς μιζερίας· τῆς νοοτροπίας «νά μή χρωστᾶς καλή κουβέντα» γιά κανένα· νά τά βλέπεις ὅλα στραβά καί ἀνάποδα· ἡ γκρίνια, ἡ κακολογία, ἡ μεμφιμοιρία, ἡ μικροφυχία καί ἡ στενοκαρδία· ἡ ζήλια.

Ὅλα αὐτά τά ἐκδηλώματα τῆς φιλαυτίας μας, ὅταν τά ἀφήνουμε στήν πάροδο τοῦ χρόνου ἀνεπιμέλητα καί

ἀθεράπευτα, δημιουργοῦν τίς ἐπικινδυνότερες στρεβλώσεις στό πρόσωπό μας. Τότε κινδυνεύουμε ὄχι στά ἀστεῖα, ὅπως ἡ κυρία τοῦ ἀνεκδότου, πού δέν τήν ἀνεγνώρισε ὁ Κύριος.

Κινδυνεύουμε στά σοβαρά, «κρούοντες τήν θύραν» καί λέγοντας «Κύριε, Κύριε ἄνοιξον ἡμῖν», νά πάρουμε τήν ἀπάντηση: «ἀληθῶς οὐκ οἶδα ἡμᾶς». Στ' ἀλήθεια «δέν σᾶς γνωρίζω». Ἐπειδή παραμορφώσαμε σέ τέτοιο βαθμό τόν ἑαυτό μας, ὥστε νά κατανηθῆσουμε ἀγνώριστοι στό Χριστό!

Ἀρχιμ. Σ. Δ.

ΠΩΣ ΤΟ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΣ;

Είναι γνωστή ή αιτία, γιά τήν όποία ό Κάιν φθόνησε τόν άδελφό του Άβελ και τελικά τόν σκότωσε: Πρόσφεραν και οι δυο θυσία στόν Θεό. Ό γεωργός Κάιν από τούς καρπούς πού καλλιεργούσε, και ό βοσκόσ Άβελ από τά πρόβατά του.

Του Κάιν όμως τήν προσφορά δέν τήν δέχθηκε ό Θεός. Διότι ήταν πρόχειρη, τυπική και στενόκαρδη. Έβγαινε από μιá καρδιά, πού δέν αγαπούσε άληθινά τόν Θεό. Μάλλον τόν φοβόταν. Καί γι' αυτό ήθελε άπλώς νά... βγάλει τήν ύποχρέωση μέ όσο τό δυνατόν λιγότερο κόστος!

Άντίθετα ό Άβελ πρόσφερε ό,τι έκλεκτότερο είχε. Διότι λάτρευε άληθινά τόν Θεό μέ μιá καρδιά γεμάτη εύγνωμοσύνη και αγάπη! Τόν πίστευε και τόν αναγνώριζε όλόψυχα Κύριο και Εύεργέτη Του. Γι' αυτό και ό Θεός δέχθηκε εύάρεστα τήν θυσία του.

* * *

Πολλές φορές κι εμείς, στήν σχέση μας μέ τόν Θεό, μιμούμαστε τόν Κάιν. Του προσφέρουμε ό,τι πιό λίγο και ό,τι πιό φτηνό μπορούμε. Κάποιες συνηθισμένες νοοτροπίες τό μαρτυρούν. Γιά παράδειγμα, λένε πολλοί:

- Δέν είσαι καλά, πού θά χαραμίσω εγώ τά νιάτα μου μέ προσευχές και νηστείες! Έχω καιρό, άργότερα, νά κοιτάξω τήν ψυχή μου. Έτσι κι άλλιώς στά γεράματα δέν θάχω και τί νά κάνω!...

- Δέν χρειάζεται νά πηγαίνουμε και από τά ημερώματα στήν Έκκλησία. Και τό «Δι' εύχών» νά προλάβουμε, καλά είναι!...
- Τήν ήμέρα όσο είμαι ξεκούραστος και μέ καθαρό μυαλό άς κάνω μέ όρεξη τίς αγαπημένες μου δουλειές. Και άργά τό βράδυ άς γίνει (άν γίνει!) ή «άγγαρεία» τής προσευχής, βιαστική και πετσοκομμένη.
- Είπαμε νά δίνουμε πότε-πότε και καμμιá δεκάρα πού μάς περισσεύει έλεημοσύνη – «γιά τά μάτια»- όχι όμως και νά μοιάσουμε μέ εκείνη τήν άνόητη χήρα του Εύαγγελίου, πού έδωσε από τό ύστέρημα της!
- Δέν μέ κουράζει νά δίνω κάθε Σάββατο πρόσφορο στόν παπά και λίγο νάμα, αλλά μή μου ειπείς νά συγχωρήσω εκείνον τόν... παλιάνθρωπο πού μέ κακολόγησε ή μέ άδίκησε!

Τέτοιες συμπεριφορές και πολλές παρόμοιες δείχνουν ότι αφήσαμε μέσα μας νά διαμορφωθή μιá πολύ διεστραμμένη εικόνα γιά τόν Θεό. Στήν καλύτερη περίπτωση Τόν βλέπουμε σάν... τήν Έφορία πού πρέπει νά πληρώσουμε, γιά νά μήν έχουμε μπελάδες. Νομίζουμε ότι ό Θεός έχει ανάγκη τίς προσφορές μας και ότι χωρίς αυτές ζημιώνεται. Γι' αυτό και ό,τι κάνουμε, τό κάνουμε μέ γκρίνια και μέ τσιγγουνιά.

Ξεχνάμε ότι ό Θεός δέν έχει ανάγκη τίποτε και κανένα. Είναι «άνενδεής». Μάς έπλασε όχι γιά νά... πάρει αλλά γιά νά δώσει! Μάς έπλασε γιά νά μοιραστούμε μαζί Του τήν δόξα και τήν όμορφιά τής Βασιλείας Του. Και όταν εμείς κλωτσήσαμε αυτήν τήν προσφορά Του, ήλθε και έδωσε τόν Έαυτό Του θυ-

← ρη. Άν νομίζεις ότι σε λύπησε πήγαινε μέ τό θάρρος τής αγάπης και έλεγξέ τον, γιά νά εξαφανίσεις τίς αιτίες τής λύπης. Και έτσι νά απαλλάξεις και τούς δυο σας από τήν ταραχή και τήν λύπη. Μήν ειπείς, μέ τά χείλη μόνο, δέν μισώ τόν άδελφό· ενώ δέν θέλεις νά ακούσεις ούτε τό όνομά του. Άκουσε τί λέγει ό προφήτης Μωϋσής:

– Νά μή μισήσεις τόν άδελφό σου ούτε κατά διάνοιαν· αλλά νά τόν έλέγξεις μέ άδελφικό τρόπο και δέν θά πά-

ρεις πάνω σου άμαρτία (Λευϊτ. 19, 17).

Νά μήν θυμάσαι τόν καιρό των ειρηνικών σχέσεων τά όσα έλέχθησαν από τόν άδελφό σου τόν καιρό τής λύπης και τής έχθρας. Είτε έλέχθησαν κατά πρόσωπον, είτε μέσφ τρίτων. Γιά νά μήν κυριευθείς από τόν λογισμό τής μνησικακίας και έτσι ξαναγυρίσεις στό όλέθριο μίσος κατά του άδελφού σου.

(Εύεργετινός τ. Α', Υπόθεσις Μ', κεφ. Ζ', § 4, 6-7)

ΠΑΡΑΛΥΣΙΑ

Παράλυτος... Κατάσταση δυστυχίας και ταιπιωρίας. Τό κορμί ἔγινε μολύβι. Ἀκίνητος στό κρεββάτι. Ζωντανός νεκρός. Νεκρός ἄταφος. Χωρίς καμμιᾶ ἐλπίδα θεραπείας ἀπό γιαιτρούς και ἀπό φάρμακα. Ὁ ἀπελπισμένος αὐτός ἄνθρωπος ἀκούει μιᾶ εὐχάριστη εἶδηση. Τό πέρασμα τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν πόλη του. Ἄκουσε γιά τά λόγια τῆς διδασκαλίας του και γιά τό πλήθος τῶν θαυμάτων του και ξύπνησε μέσα του ἡ ἐλπίδα.

Πῶς θά πραγματοποιιήσει συνάντηση μαζί του; Τέσσερεις σπλαγχνικοί ἄνθρωποι ἀναλαμβάνουν νά τόν βοηθήσουν. Ὁ Χριστός διδάσκει σ' ἕνα σπίτι. Τόσος πολὺς κόσμος ἦταν συγκεντρωμένος ὥστε δημιουργήθηκε ἀδιαχώρητο. Ἀδύνατο νά ἀνοιξουν διόδο νά περάσουν τόν παράλυτο.

Τί σκαρφίστηκαν; Ἀνέβηκαν στή στέγη, ἀφαίρεσαν μερικές πλάκες, ἀνοιξαν τρύπα και μέ σχοινιά κατέβασαν τόν παράλυτο μπροστά στό Χριστό. Καί ὁ Χριστός ἀφοῦ πρώτα τοῦ συγχώρησε τίς ἁμαρτίες, μετά τοῦ χάρισε τήν σωματική ὑγεία.

* * *

Τά θαύματα τῆς σωματικῆς θεραπείας (τυφλός εἶδε, παράλυτος περπάτησε, θεραπεία ἀνιάτης ἀρρώστιας), παρά τό γεγονός ὅτι μᾶς ἐντυπωσιάζουν, ὡς δῶρο μεγάλο τοῦ Θεοῦ, εἶναι προσωρινή εὐεργεσία. Γι' αὐτό και ἡ κουβέντα πού συνηθίζουμε νά λέμε «πρώτα ὑγεία» ἢ «ὑγεία νά ὑπάρχει» δέν εἶναι σωστή.

Ἡ ὑγεία εἶναι πολύτιμο ἀγαθό ἀλλά δέν εἶναι τό πολυτιμώτερο. Τό πολυτιμώτερο ἀγαθό εἶναι

ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς. Πιό φοβερή ἀπ' ὄλες τίς ἀρρώστιας, πού ἔχει φρικτές συνέπειες, και ἐδῶ, στήν παρούσα ζωή, και στήν ἄλλη, εἶναι ἡ ἁμαρτία. Τά μικρόβια τῆς φωλιάζουν μέσα στή ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Διαστρέφει τήν κρίση, παραλύει τήν θέληση και ἀμβλύνει τή συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου γιά νά μήν μπορεῖ νά ἀντιδράσει στό κακό. Κάνει ἀφάνταστη καταστροφή και στό σῶμα και στήν ψυχή. Ἀκάθαρτη πηγή, ἀπό ὅπου προέρχονται ὄλα τά κακά. Πόσο δύσκολο εἶναι νά ἀπελευθερωθεῖ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἁμαρτία!

Γι' αὐτό και ὁ Χριστός πρώτα θεράπευσε τήν ψυχή τοῦ παράλυτου ἀπό τήν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας (=πνευματική παραλυσία) μέ τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν πού τοῦ χάρισε και μετά τοῦ ἔδωσε και τήν σωματική ὑγεία.

Πνευματικά παράλυτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού, γιά παράδειγμα: βαριέται νά πάει στήν ἐκκλησία ἢ νά κάνει προσευχή· δέν ἔχει διάθεση νά προσφέρει μιᾶ ἐξυπηρέτηση στόν συνάνθρωπό του· δέν συγχωρεῖ τόν ἐχθρό του και δέν μπορεῖ νά τοῦ πεί οὔτε καν μιᾶ «καλημέρα»· δέν νηστεύει.

Πού ὀδηγεῖ αὐτή ἡ κατάσταση; Στήν σκληρυνση τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου και στή καταφρόνηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ. Καί καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος νά βρίσκεται μπροστά στήν πόρτα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ και νά μήν μπαίνει μέσα!

Ἔτσι καταλαβαίνουμε γιαιτί ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς παρακαλοῦσε σ' ὄλη του τή ζωή τόν Χριστό, λέγοντας: «φώτισέ μου τό σκοτάδι πού ἔχω μέσα μου»· γιά νά ιδῶ τήν πνευματική παραλυσία μου!

Ἀρχιμ. Ἰ. Ν.

σία, γιά νά μᾶς κάνει πάλι παιδιά Του και κληρονόμους Του. Γιά νά κερδίσει τήν καρδιά μας, ὄχι τά «δῶρα» μας.

Ἔτσι, κάθε προσφορά μας και κάθε θυσία μας γιά τόν Θεό, μόνο ἐμᾶς ὠφελεῖ, εὐεργετεῖ και σώζει. Ἐμεῖς κερδίζουμε. Ὅχι Ἐκεῖνος. Καί ὄσο πιό πρόθυμα, ἀπλόχερα και ὀλόψυχα τήν προσφέρουμε, τόσο πιό πολύ πλουτιζουμε μέ τήν δική Του Ζωή και Ἀγάπη.

Ἀρχιμ. Β. Α.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Μελέτιος

Ἰγυεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσιδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 1984

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012 * Ἀρ. Φύλλου 342* Ἔτος ΛΒ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

